

ASZTALI ÁLDÁS

Mint minden reggel, elkészítem a reggelit. Mérlegelem, mennyit és mit egyek, megterítek, s leülök. Összekulesolom kezemet, mert minden reggelemben a legörömtelibb elmondani és átélni az asztali áldást .

"JÖJJ EL JÉZUS, LÉGY VENDÉGÜNK" - kezdem .

- Mindig ugyanaz a formula. - S bár a vendégség, amihez Őt hívom messze van a vendégségtől, amiben Ő részeltetett mindönket , mégis oly jó Őt hívni vendégül a lelkembe, hogy az öröm amit a finom falatok hoznak az övé is legyen, ne csak az enyém.

"ÁLDD MEG, AMIT ADTÁL NÉKÜNK"- folytatom.

- Elgondolkodom : Mindaz, amiből étелеink, - s ezáltal életünk ereje - lesznek, az UR áldása nélkül lenne-e ?... Megteremne-e a gabona? Tojna-e tojást a tyúkocska? Csörgedezne-e a víz? Sütne-e az áldott napsugár? Lengedezne-e a szellő, hűsítve a munkában kimelegedett testet? Repdesne-e a pillangó, termékenységet hozva a virágnak? Ülhetnék-e a széken, hogy elmondjam az asztali imádságot? S mielőtt székké forgácsolódna a nagy fa, vajon adhatna-e árnyékot a fáradt embernek? A válasz örömteli melegséggel tölti el a lelkemet.

" ADJAD URAM, HOGY JÓL ESSÉK" - s ma először tudom, mért esik olyan jól elfogyasztani a reggelit, amely az UR áldásából lett ma a táplálékom: Mert benne van a sárga gabonamező hullámlása, a tyúkocska diadalmas kárálása, miután megtojta a tojást, a biz lelket nyugtató csörgedezése, ahogyan áramlik vég nélkül, s felszíne csillámlik, soha meg nem unhatóan, a lengedező szellő hűvöse, amint megérinti izzadt homlokom , a terebélyes nagy fa árnya a déli verőfényben, nagyanyámék udvarán ahol oly sokat játszottam kisgyermekként.

" A TE NEVED DICSÉRTESSEK " - mondom csöndes örömmel.

2010.03.16.

Dr. Fodor Ágnes